

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/41/2018
Identifikačné číslo spisu:	1310010417
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1310010417.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci obvineného B. W. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 31. júla 2018 v Bratislave dovolanie obvineného B. W. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2014, sp. zn. 4To/74/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného B. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 20. januára 2014, sp. zn. 3T/144/2010 bol obvinený B. W. uznaný za vinného v bode 1 rozsudku z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. a v bode 2 rozsudku zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že

1.) B. W. ako jediný štatutárny zástupca a spoločník spoločnosti Y. P. s.r.o. so sídlom Trnava, G. S. 2 pod príslubom zabezpečenia prevodu členských práv k bytom vo vlastníctve Bytového družstva vo B. Z. 63 v Bratislave s ich následným odkúpením vyberal peňažné zálohy a to tým spôsobom, že

a.) v Bratislave dňa 15. júna 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o. Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom Q. X. za zmluvne dohodnutú zálohu vo výške 500 000,- Sk a 450 000,- Sk vloženú na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXX/XXXX v dňoch 15. júna 2007 a 18. júna 2007, pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodenú Q. X. do omylu a spôsobil jej škodu celkom 950 000,- Sk,

b.) v Bratislave dňa 9. augusta 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o. Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri

prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom V. P. za zmluvne dohodnutú zálohu vo výške 300 000,- Sk vloženú na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX dňa 14. augusta 2007, pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodenú V. P. do omylu a spôsobil jej škodu celkom 300 000,- Sk,

c.) v Bratislave dňa 19. júla 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o., Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako aj Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom Q. A. za zmluvne dohodnutú zálohu vo výške 1 000 000,- Sk a 750 000,- Sk vloženú na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX v dňoch 19. júla 2007 a 31. júla 2007, pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodenú Q. A. do omylu a spôsobil jej škodu celkom 1 750 000,- Sk,

d.) v Bratislave dňa 30. júla 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o., Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom P.T. s manželkou F.T. za zmluvne dohodnutú zálohu vo výške 600 000,- Sk a 400 000,- Sk vloženú na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX dňa 30. júla 2007, pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodeného P.T. a jeho manželku do omylu a spôsobil im škodu celkom 1 000 000,- Sk,

e.) v Bratislave dňa 8. augusta 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o., Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom P. W. a G.Y. za zmluvne dohodnutú zálohu u P. W. vo výške 293 500,- Sk a 206 500,- Sk vloženú na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX dňa 13. augusta 2007 a 29. augusta 2007 a u G.Y. vo výške 215 000,- Sk a 285 000,- Sk vložené na rovnaký účet dňa 9. augusta 2007 a 3. septembra 2007, pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodené do omylu a spôsobil im škodu celkom P. W. 500 000,- Sk a G.Y. 500 000,- Sk,

f.) v Bratislave dňa 20. júna 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o., Za Kasárňou č. XX, uzatvoril Zmluvu o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvu o sprostredkovaní so záujemcom Q. X. za zmluvne dohodnutú zálohu vyplatenú v hotovosti v dvoch platbách dňa 19. júna 2007 vo výške 200 000,- Sk spoločnosti Z. Y. s.r.o. a dňa 19. júla 2007 vo výške 800 000,- Sk spoločnosti Y. P. s.r.o., ktoré boli následne vložené na účet spoločnosti Y. P. s.r.o., pričom do dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodenú Q. X. do omylu a spôsobil jej škodu celkom 1 000 000,- Sk,

g.) v Bratislave dňa 20. júna 2007 v sídle spoločnosti Z. Y. s.r.o., Za Kasárňou č. XX, uzatvoril so záujemcom E.T. dve Zmluvy o rezervácii členských práv a povinností v bytovom družstve a o poskytnutí súčinnosti pri prevode členských práv a povinností v bytovom družstve ako i Zmluvy o sprostredkovaní; prvú zmluvne dohodnutú zálohu vyplatil E.T. v hotovosti v troch platbách spoločnosti Z. Y. s.r.o. dňa 21. júna 2007 vo výške 200 000,- Sk, dňa 24. júna 2007 vo výške 500 000,- Sk a dňa 28. júna 2007 vo výške 200 000,- Sk, ktoré boli následne vložené na účet spoločnosti Y. P. s.r.o.; druhú zmluvne dohodnutú zálohu vo výške 900 000,- Sk zaslal dňa 20. júna 2007 na účet spoločnosti Y. P. s.r.o. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého jediným disponentom je obvinený B. W., pričom do

dnešného dňa prevod členských práv k družstevnému bytu nezabezpečil a prevzaté finančné prostriedky doposiaľ nevrátil, čím na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol poškodeného E.T. do omylu a spôsobil mu tak škodu v celkovej výške 1 800 000,- Sk (59 749,053 €) pričom na sprostredkovanie príležitosti uzavrieť zmluvu obvinený B. W. splnomocnil na základe Zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 20. júna 2007 spoločnosť Z. Y. s.r.o., čím celkove spôsobil poškodeným škodu vo výške 7 800 000,- Sk (258 912,56 €),

2.) B. W. dňa 12. marca 2008 sa dostavil do pobočky pracovno-personálnej agentúry H. K. s.r.o. nachádzajúcej sa na Y. ulici č. X v Bratislave, kde sa predstavil ako konateľ spoločnosti Y. P. so sídlom v Trnave a požiadal o uzatvorenie dohôd o vykonaní práce medzi spoločnosťou H. K. s.r.o. a jeho zamestnancami, pracujúcimi v čistiarni prádla vo Veľkom Mederi, k čomu ďalej uviedol, že časom má záujem o tzv. personálny leasing, kedy by spoločnosť H. K. s.r.o. prebrala jeho zamestnancov a on sa tým spôsobom zbavil mzdovej a personálnej agendy, následne dňa 13. marca 2008 sa opätovne dostavil do predmetnej pobočky spoločnosti H. K. s.r.o., kde s touto spoločnosťou podpísal rámcovú objednávku a na základe ústnej dohody s vedúcou predmetnej pobočky H. K. s.r.o. priniesol v presne nezistený deň ním podpísanú dohodu o vykonaní práce a ďalšie už podpísané dohody o vykonaní práce pracovníkov Q. S., nar. X. R. XXXX, B. S., nar. XX. P. XXXX, J. B., nar. X. X. XXXX, A. P., nar. XX. K. XXXX, A. E., nar. XX. U. XXXX, R. F., nar. XX. X. XXXX, A. J., nar. XX. Q. XXXX, H. J., nar. X. U. XXXX, Q. Q., nar. XX. Q. XXXX, S. W., nar. XX. U. XXXX a X. I., nar. X. Q. XXXX, ktorí síce v čistiarni prádla vo B. Q. pracovali, ale predmetné dohody o vykonaní práce nepodpísali, nemali o nich vedomosť a ani neboli zamestnancami spoločnosti Y. P. s.r.o., ale spoločnosti U. D. A. s.r.o. so sídlom Veľký Meder a obvinený B. W. taktiež predložil podpísané dohody o vykonaní práce na mená Q. J. a Q. V., ktorí ale v čistiarni prádla vo B. Q. nikdy nepracovali a predmetné dohody o vykonaní práce nepodpísali, pričom obvinený na tieto dve dohody o vykonaní práce na účely vyplatenia mzdy uviedol svoje čísla účtov jeden vedený v I. banke č. XXXXXXXXXX a druhý vedený v R. banka Slovensko č. XXXXXXXXX, následne obvinený komunikoval s pracovníkmi spoločnosti H. K. s.r.o. prostredníctvom emailov, v ktorých vystupoval a vydával sa za svoju asistentku pod menom G. S., pričom v období od 17. marca 2008 do 25. apríla 2008 zaslal prostredníctvom emailu niekoľkokrát požiadavky na vyplatenie miezd pre seba a ďalšie vyššie uvedené osoby, na základe čoho boli spoločnosťou H. K. s.r.o. spracované a následne vyplatené mzdy jednotlivým pracovníkom, na účty uvedené na jednotlivých dohodách o vykonaní práce a taktiež k nim spracované a vyplatené odvody, všetko v celkovej výške 801 346,- Sk (26 599,81 €), pričom uvedené náklady mal obvinený ako konateľ spoločnosti Y. P. s.r.o. spoločnosti H. K. s.r.o. uhradiť na základe ňou vystavených faktúr č. XXXXXXXXX, XXXXXXXXX, XXXXXXXXX a XXXXXXXXX, čo však obvinený neurobil, následne dňa 6. mája 2008 požiadal o vyplatenie ďalších miezd v celkovej výške 255 900,- Sk (8 494,32 €), ktoré však zo strany spoločnosti H. K. s.r.o. spracované a vyplatené neboli, a to vzhľadom na neuhradené faktúry za predošlé spracované a vyplatené mzdy, pričom obvinený ani na viaceré urgencie neuhradil dlžné fakturované sumy a už v čase uzatvárania dohody so spoločnosťou H. K. s.r.o. nemal úmysel nikdy tieto uhradiť, čím spoločnosti H. K. s.r.o. spôsobil ako poškodenému škodu pozostávajúcu z vyplatenia miezd a odvodov a DPH za vystavené faktúry v celkovej výške 974 618,70 Sk (32 351,41 €), pričom v prípade dokonania aj posledného čiastkového útoku by jej bol spôsobil škodu v minimálnej výške 1 230 518,70 Sk (40 845,74 €).

Okresný súd Bratislava III obvinenému B. W. za to uložil podľa § 221 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 7 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal nahradiť poškodeným:

- Q. X., nar.: X. K. XXXX bytom, O., O.. X škodu vo výške 950 000,- Sk (31 534,22 €),
- V. P., nar.: XX. Q. XXXX, trvale bytom O., Y.. X škodu vo výške 300 000,- Sk (9 958,18 €),
- P.T., nar.: XX. E. XXXX a F.T., nar.: X. Q. XXXX bytom Z., S.. XX/XX škodu vo výške 1 000 000,- Sk (33 193,92 €),
- P. W., nar.: X. P. XXXX, trvale bytom Q.. X, škodu vo výške 500 000,- Sk (16 596,96 €),

- E.T., nar.: X. U. XXXX, trvale bytom V.. XX, O.kodu vo výške 1 800 000,- Sk (59 749,053 €),
- Q. X., nar.: XX. K. XXXX, trvale bytom O., K.. XX, škodu vo výške 1 000 000,- Sk (33 193,92 €),
- Spoločnosti H. K. s.r.o., so sídlom V.. XX, XXX XX O.kodu vo výške 974 618,70 Sk (32 351,41 €).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený, a to v celom rozsahu a proti všetkým výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, ako aj poškodená G.Y..

Obvinený B. W. v dôvodoch svojho odvolania (č.l. 2295) v podstate uviedol, že konanie, ktoré predchádzalo rozsudku nebolo vykonané v súlade so zákonom. Súd odignoroval listinné dôkazy, ktoré obhajoba predkladala, pričom svoje rozhodnutie oprel o konanie a dôkazy, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom. Podľa obvineného napadnutý rozsudok nespĺňa predpoklady uvedené v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por., nakoľko z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vysporiadal s obhajobou. V závere navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Poškodená G.Y. v odvolaní namietala chýbajúci výrok o uplatnenej náhrade škody vo výške 500 000,- Sk, ktorú si riadne a včas uplatnila v prípravnom konaní, pričom do spisu doložila výpis z účtu a potvrdenie o vykonanej platbe, z ktorých vyplýva, že obvinenému vyplatila 500 000,- Sk. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd sám doplnil chýbajúci výrok o náhrade škody.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý na verejnom zasadnutí rozsudkom z 27. novembra 2014, sp. zn. 4To/74/2014 (č.l. 2372-2383) podľa § 322 ods. 2 Tr. por. per analogiam a § 322 ods. 3 Tr. por. doplnil rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 3T/144/2010, z 20. januára 2014, a to výrokom:

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. je obvinený B. W., nar. X. E. XXXX povinný zaplatiť poškodenej G.Y., nar. X. U. XXXX, bytom P., X.. XXX sumu vo výške 16 596,96 €.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného B. W. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 27. novembra 2014, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený v súčasnej dobe uložený trest vykonáva.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 23. marca 2015, obhajca obvineného 10. februára 2015, obhajca poškodených 13. februára 2015 a prokurátor 4. februára 2015 (č.l. 2388).

Okresný súd Bratislava III dňa 10. júla 2018 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného B. W., ktoré podal prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Júlie Věstěnickej. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 19. marca 2018 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 2429-2452) sa obvinený zaoberal argumentáciou vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého možno podať dovolanie, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že Okresný súd Bratislava III sa dopustil a spôsobil okrem iného stav, kedy samotná obžaloba vychádzala z neprocesných výpovedí svedkov, ktorými aj dôvodila. Tento nezvratiteľný stav nastal vo vzťahu ku skutku v bode II obžaloby, kedy neospravedlniteľným spôsobom súd prvého stupňa konvalidoval fatálne pochybenie, a to v čase prebiehajúceho hlavného pojednávania, po uplynutí viac ako troch rokov samotného trestného stíhania.

Podľa obvineného bolo právo na obhajobu v jeho prípade opakovane porušované, na čo prvostupňový súd, ako aj odvolací súd upozorňoval v rámci odvolania, no odvolací súd uvedené pochybenia nepreskúmal, ignoroval, nezohľadnil, nenapravil, ani sa s jeho argumentáciou relevantne nevysporiadal. V rozpore s ustanovením § 244 ods. 1 písm. k) Tr. por. súd neurčil zákonne, relevantne a nestranne

rozsah a spôsob dokazovania. Senát sa zreteľne nevyjadril, ktoré dôkazy získané v prípravnom konaní sú nepoužiteľné a teda ich nevykoná, nehodnotil vôbec zákonnosť dôkazov, nepovedal, ktorých navrhnutých svedkov vypočuje alebo odmietne vypočuť.

Prijatím obžaloby s vadami tak závažného charakteru, akými bola aj absencia právnych úvah prokuratúry, vyžadované v súlade s ustanovením § 235 Tr. por., dôvodenie obžaloby neprocesnými výsluchmi svedkov, porušenie práv obhajoby počas prípravného konania, súd prehľbil následný protizákonný stav, ktorý pretrvával a nebol následne napravený ani súdom odvolacím. Takú závažnú skutočnosť, ako je vykonanie výsluchov svedkov pred samotným vznesením obvinenia, nemožno považovať za odstránenie následnou konvalidáciou stavu zo strany súdu. Obvinený poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline z 12. júla 2011, sp. zn. 1 Tpo 23/2011, podľa ktorého obvinený musí mať primeranú a dostatočnú možnosť poprieť výpovede svedkov. Vývodzovať právne dôsledky z výpovede svedka, ktorému obvinený nemal reálne možnosť klásť otázky, nakoľko ho nemohol vypočuť, je prípustné. V takejto situácii ide podľa obvineného o zásah do práva na obhajobu, pričom toto právo je skrátené takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s čl. 6 Dohovoru s poukázaním na vec Unterpetinger vs. Rakúsko, rozsudok z 24. novembra 1986, aj iné podobné rozhodnutia, ako aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 63/2009.

V čase podania obžaloby vo vzťahu k bodu 2 obžaloby existovali len výpovede svedkov, ktoré boli zo strany prokuratúry vyhodnotené ako „usvedčujúce“, avšak tieto trpeli po značne dlhú dobu absenciou kontradiktórnosti. Mnohí svedkovia neboli navzájom ani konfrontovaní, hoci ustálenie skutkového stavu si to priam vyžadovalo s poukázaním na svedkyňu navrhnutú obhajobou, a to B. W..

Obvinený ďalej spochybňoval postup okresného súdu v rámci vykonávania a odmietnutia obhajobou navrhnutých dôkazov s poukázaním na zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

V rámci uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený spochybňoval zákonnosť ako aj dôvodenie výpovede JUDr. G. S. s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 14. marca 2012, sp. zn. 3 Tdo 43/2011 z ktorého obsahu odôvodnenia je zrejmé, že aj keď je čo i len jeden nezákonný dôkaz súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok rozhodnutia, je takéto rozhodnutie nezákonné.

Ďalej obvinený spochybňoval výpoveď namietanej svedkyne JUDr. G. S. s poukázaním na výpovede svedkov P.T., F.T., S.H. a Ing. G. I., ako aj postup vysporiadania sa okresného aj krajského súdu s námietkami obvineného, pričom jej výpoveď v procesnom postavení vždy bola a je neprípustná a nezákonným dôkazom súčasne.

Obvinený v rámci dovolania taktiež uviedol, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vysvetliť svoje úvahy do dnešného dňa ničím nepodložené o úmrtí advokátky JUDr. S., ktorej smrť mala byť potvrdená úmrtným listom v spise, v opačnom prípade mala byť predvolaná súdom prvého stupňa za účelom vykonania kontradiktórneho výsluchu aj na hlavnom pojednávaní. Súd napriek tomu, že mal vedomosť o skutočnosti, že vypočúvaný svedok je advokát, sa vôbec nezaoberal otázkami vyplývajúcimi zo zákona o advokácii s poukázaním na zásadu „otráveného plodu z otráveného stromu“. Obvinený má vzhľadom na uvedené za to, že obsah výpovede advokáta povýšená na dôkaz, a to priam „zákonný“ bez prítomnosti zbavenia mlčanlivosti je irelevantným dôkazným prostriedkom.

V rámci dôvodu podľa § 374 ods. 3 Tr. por. obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného aj krajského súdu, pričom postupom krajského súdu bol obratý o skutočné preskúmanie odvolacích dôvodov, keďže na verejnom zasadnutí dňa 27. novembra 2014 boli ignorované, neoboznamované a prehliadané dôvody odvolania.

Podľa obvineného z odôvodnení rozhodnutí nie je zrejmé, ako sa sudy vysporiadali s obhajobou uvedenou v jeho odvolaniach, nakoľko nie je v nich zdôvodnené, prečo sudy nevyhoveli návrhom na vykonanie dôkazov a nie je v nich akceptovateľne uvedené, akými právnymi úvahami sa spravovali.

Ďalej obvinený namietal primeranosť výšky uloženého trestu.

Vzhľadom na vyššie uvedené došlo podľa obvineného k naplneniu dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), g) a § 374 ods. 3 Tr. por., a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 27. novembra 2014, sp. zn. 4To/74/2014 bol porušený zákon v jeho neprospech a konaním a rozhodnutiami, ktoré tomuto rozsudku predchádzali z uvedených dovolacích dôvodov.

Obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 20. januára 2014 v časti výroku o uložení trestu ako aj vo výroku o vine, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozsudky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a aby okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania stranám trestného konania s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného vyjadriť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava, ktorá vo svojom vyjadrení (č.l. 2500-2501) doručenom na okresný súd dňa 15. júna 2018 uviedla, že s dôvodom dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nesúhlasí, a to aj s poukázaním na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že táto námietka je absolútne neopodstatnená, nakoľko ak je svedok pred svojim výsluchom riadne poučený o svojich právach, tak je výsluch svedka vykonaný v súlade so zákonom, a preto nemôže byť označený za nezákonný len z dôvodu, že bol realizovaný pred vznesením obvinenia.

V posudzovanej veci okresný súd vypočul na hlavnom pojednávaní všetkých relevantných svedkov a umožnil tak obvinenému a jeho obhajcovi priamo v konaní pred súdom klásť svedkom otázky, teda kontradiktórny spôsob vedenia hlavného pojednávania bol zo strany okresného súdu plne zachovaný s poukázaním na rozhodnutie kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 63/2009.

Prokurátorka poukázala aj na postoj obvineného, ktorý prejavil v prípravnom konaní, kedy sa na úkony nedostavoval a nebolo ho možné k veci vypočúť, až na neho bol vydaný príkaz na zatknutie. Po vzatí do väzby bol vypočutý, pričom k veci nevypovedal, a teda na svoju obhajobu neuviedol žiadne tvrdenie ani dôkaz. Vzhľadom k nevypočutiu svedkyne B. W. prokurátorka uviedla, že aj s touto skutočnosťou sa odvolací súd dostatočne zaoberal, keď uviedol, že boli vypočutí aj viacerí svedkovia navrhnutí obhajobou, pričom odmietnutie vypočutia navrhovanej svedkyne okresný súd logicky vysvetlil. Taktiež nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Výsluch svedka má byť posudzovaný vždy v pomere užitočnosti tohto dôkazu na rozhodnutie a súdy nie sú povinné vyhovieť všetkým návrhom s poukázaním na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Vidal proti Belgicku z 22. apríla 1992.

Vzhľadom k námietke porušenia práva na obhajobu s odkazom na rozsudok v občianskom konaní prokurátorka poukázala na správne odôvodnenie krajského súdu, ktorý označil túto námietku za neopodstatnenú, pretože v občianskom súdnom konaní sa nerieši, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu a už vôbec nemôže byť rozhodnutie v občianskom súdnom konaní považované za prekážku vyvodzovania trestnej zodpovednosti obvineného. V tejto súvislosti aj s ohľadom na ostatné námietky obvineného prokurátorka považuje za nepochopiteľné, že v prípade, ak obvinený a jeho obhajkyňa považovali konanie súdov a ich rozhodnutia za nezákonné, prečo nepodali dovolanie bezprostredne po vyhlásení a doručení napadnutých rozhodnutí, ale až v posledných dňoch lehoty v zmysle § 370 ods. 1 Tr. por.

K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. prokurátorka uviedla, že ani s týmto dôvodom nesúhlasí, pretože svedkyňa JUDr. S. neposkytovala obvinenému či jeho spoločnosti Y. P., s.r.o. právnu pomoc v zmysle zákona o advokácii, v rámci ktorej by bola viazaná mlčanlivosťou, ale

obvineného zastupovala ako konateľa na základe plnej moci počas leta v roku 2007, teda konala ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti podľa Obchodného zákonníka a následne v trestnom konaní vypovedala len o svojej krátkodobej činnosti. Zároveň súd skonštatoval, že výsluch predmetnej svedkyne v prípravnom konaní zohľadňoval aj potrebu kontradiktórneho výsluchu, kde bol prítomný aj obhajca obvineného a mal možnosť kladenia otázok.

Prokurátorka nesúhlasila ani s ďalšími námietkami obvineného v zmysle § 374 ods. 3 Tr. por., pretože sa stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu, ako aj s jeho odôvodnením, pričom je zrejmé, že krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu a postup konania, ktoré im predchádzalo a k zisteniam odvolacieho súdu nemá ďalšie pripomienky.

S poukazom na uvedené skutočnosti považuje krajská prokurátorka dovolanie obvineného za nedôvodné a navrhuje, aby bolo v súlade s § 382 písm. c), d) Tr. por. odmietnuté.

Vyjadrenie prokurátora k dovolaniu bolo zaslané stranám trestného konania, pričom obvinený zareagoval na vyjadrenie prokurátorky podaním doručeným na okresný súd 26. júna 2018, v rámci ktorého žiadal o zaslanie rozsudku a zápisnice z hlavného pojednávania, kde bol predložený rozsudok poškodenej Y. v občianskom súdnom konaní, ako aj kópie všetkých plných mocí medzi ním a S. a zápisnice z hlavného pojednávania, kde boli oboznamované.

Podaním doručeným na okresný súd dňa 12. júla 2018 obvinený doplnil dovolanie, v rámci ktorého poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2017, sp. zn. 2 Cdo 984/2015, a to v spojitosti s uplatnením dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. s poukázaním na skutočnosť, že výsluchy svedkov neoslobodených od povinnosti mlčanlivosti sú nezákonné. Ďalej poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 285/2017 z 12. októbra 2017.

Ďalej obvinený poukázal na absenciu zbavenia mlčanlivosti v rámci výsluchu jeho advokátky JUDr. S., ktorá ho zastupovala na základe udelenej plnej moci, čím došlo k porušeniu jeho práv, nakoľko advokátka poskytla vyjadrenia povýšené na jej svedectvo o spolupráci, stretnutiach, rokovaníach a finančných transakciách klientov, čo znamená, že poskytla svedectvo o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedela v súvislosti s výkonom advokácie. Obvinený zastáva názor, že postup konajúcich súdov v jeho veci zakladá dôvod na vyslovenie porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny, čl. 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku použitia nezákonného dôkazu, a to výpovede jeho advokátky JUDr. G. S..

Obvinený v rámci doplnenia dovolania rozšíril svoje dovolanie o dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., ktorý odôvodnil tým, že súdy oboch stupňov postupovali nesprávne pri ukladaní trestu, keď pri výpočte okolností použili ustanovenie § 37 písm. h) Tr. zák., nakoľko táto okolnosť je zohľadnená pri ukladaní úhrnného trestu (aj súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 s prihliadnutím na § 41 ods. 2 Tr. zák.), a tak by bolo dvakrát prihliadnuté na tú istú okolnosť, čomu bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák. s poukázaním na súvisiace rozhodnutia, ako aj na Stanovisko trestnoprávneho kolégia 1/2011 z 14. júna 2010.

Vzhľadom na uvedené má za to, že dôvody dovolania sú zjavne preukázané a vytýkané nedostatky opodstatňujú postup podľa § 386 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por.

Podaním doručeným na okresný súd dňa 17. júla 2018 obvinený opätovne doplnil svoje dovolanie, v rámci ktorého poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 64/2011, v zmysle ktorého uviedol, že pochybenia zakladajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a nie § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., ako je uvedené v doplnení dovolania s poukázaním na judikát Krajského súdu Žilina sp. zn. Jtk 4/14 z 15. marca 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním iba všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdu (§ 34 Tr. por.), ktoré právo bolo od zvolenia si obhajcu na plnú moc v celom priebehu trestného konania zachované, ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným (§ 34 ods. 1 Tr. por.), alebo prostredníctvom obhajcu (§ 44 ods. 2 Tr. por.). Tomuto právu obvineného zodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), prípadne podľa § 274 ods. 1 Tr. por. rozhodnúť, že ďalšie dôkazy sa vykonávať nebudú.

S poukázaním na námietky obvineného dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov - ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 a § 168 ods. 1 Tr. por. Podľa nich bolo potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov zákon nestanovil žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uplatňovaného dovolacieho dôvodu preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Rovnako tak ani hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) hodnotené v jeho prospech. Podľa zistenia dovolacieho súdu postupovali pri hodnotení vykonaných dôkazov oba nižšie súdy v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami. Skutočnosť, že súdy neakceptovali obranu obvineného, nemožno považovať za zásadné porušenie jeho práva na obhajobu, pričom porušenie okresného súdu ohľadne prečítania časti svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní len so súhlasom prokurátora okresný súd napravil ich opätovným vypočutím na hlavnom pojednávaní, čo odôvodnil aj krajský súd. Z odôvodnení napadnutých rozhodnutí je zrejmé, aké dôkazy boli vykonané, aké skutkové závery z týchto dôkazov vyvodili, akými úvahami sa spravovali jednotlivé súdy pri

hodnotení dôkazov a taktiež okresný súd v rámci svojho odôvodnenia jasne uviedol, prečo nevykonal niektoré dôkazy navrhnuté obvineným.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol zastúpený prostredníctvom obhajcov, a to JUDr. Júliou Vštenickou, ako aj JUDr. Jozefom Borisom, ktorí ho zastupovali v priebehu súdneho konania, a preto mu bolo umožnené, aby si v plnom rozsahu uplatňoval svoje práva, navrhoval dôkazy, vyjadroval sa k vykonávaným dôkazom, zúčastňoval sa hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí a bolo už na obvinenom a jeho obhajcoch, v akej miere využijú svoje procesné práva.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a poukazuje predovšetkým na nesprávne skutkové zistenia, polemizuje s odôvodnením rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Dovolací súd však nie je oprávnený skúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie s poukázaním na rozhodnutie č. R 6/2011, podľa ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vzhľadom na vyššie uvedené nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Obvinený ďalej uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, dovolací súd uvádza nasledovné.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd zle vykonal dôkazy, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že konajúce súdy v danom prípade nepostupovali správne pri hodnotení svedeckých výpovedí a vykonaných dôkazov a že tieto závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, ako aj aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu sa jedná o skutkové námietky v rámci spôsobu hodnotenia dôkazu súdom, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod.

Čo sa týka namietanej výpovede svedkyne JUDr. S. a jej prečítania postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. z dôvodu jej úmrtia, tak tu je potrebné uviesť, že predmetnú svedkyňu obvinený využíval k páchaní trestnej činnosti, ktorá konala v skutkovom omyle pri riadení sa pokynmi od obvineného. Uvedená svedkyňa však obvineného zastupovala len v čase, keď bol počas leta v roku 2007 na dovolenke, čo nebolo sporné. Na základe plnej moci konala v mene spoločnosti Y. P. s.r.o. a za obvineného podpísala niektoré zmluvy s poškodenými osobami. Aj z odôvodnenia krajského súdu je zrejmé, že predmetná svedkyňa neposkytovala obvinenému či spoločnosti, v mene ktorej konala, právnu pomoc v zmysle zákona o advokácii, v rámci ktorej bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti, ale

obvineného zastupovala iba ako konateľka na podklade plnej moci v čase jeho neprítomnosti. Uvedená svedkyňa konala ako štatutárny orgán predmetnej spoločnosti a v trestnom konaní vypovedala len o tejto svojej krátkodobej činnosti. Pri výsluchu namietanej svedkyne bol prítomný aj obhajca obvineného, ktorý jej mal možnosť klásť otázky, takže bol zachovaný aj kontradiktórny výsluch, a preto obidva sudy postupovali správne a v súlade so zákonom pri vykonávaní a zohľadnení predmetného dôkazu, pričom daný dôkaz bol iba okrajovým dôkazom pri preukazovaní viny, nakoľko okresný súd vykonal celý rad dôkazov, ktoré obvineného usvedčili zo spáchania trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený.

Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené. (II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012). Obvineným uplatnené námietky v rámci predmetného dovolacieho dôvodu sú neodôvodnené, nakoľko hodnotia skutkový stav, ktorého preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné, a preto nemôže byť naplnený predmetný dovolací dôvod.

V prvom doplnení dovolania doručenom dovolaciemu súdu dňa 13. júla 2018 obvinený rozšíril dovolanie o dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., avšak z obsahu doplnenia dovolania, ako aj z jeho druhého doplnenia doručeného dovolaciemu súdu 24. júla 2018 vyplýva dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premĺčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák.), ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávnych predpisov ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. V tomto smere dovolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru k výkladu a aplikácii dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vzhľadom k spochybňovaniu správnosti kvalifikácie skutku, ako aj k tomu, že obvinenému bol uložený neprimerane vysoký trest je potrebné uviesť, že konanie obvineného bolo správne a v súlade so zákonom právne posúdené okresným súdom ako spáchanie v bode 1 rozsudku pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. a v bode 2 rozsudku zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., a to vzhľadom k skutkovým zisteniam ustáleným okresným a krajským súdom, ktorými je dovolací súd viazaný a v podrobnostiach odkazuje na ich odôvodnenia, pričom obvinenému bol uložený trest v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby po zvýšení hornej hranice o jednu tretinu vzhľadom k postupu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a zohľadnení aj ustanovenia § 38 ods. 7 Tr. zák.

Okresný súd však čiastočne pochybil, keď v rozpore s judikatúrou ako aj so zásadou „ne bis in idem“ priznal obvinenému za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák.

Z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 To 50/2010 vyplýva, že na okolnosť, ktorá je dôvodom na (asperačné) zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona - spáchanie dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, nemožno zároveň prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchanie viacerých trestných činov. Opačný postup by viedol k porušeniu zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti a k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby.

Vzhľadom na uvedené postup okresného súdu preto podľa dovolacieho súdu nebol správny, lebo tým došlo k porušeniu dvojitého pričítania tej istej okolnosti. Okresný súd však v rámci odôvodnenia rozsudku ako aj vo výroku zohľadnil ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasne použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, že obvinenému ukladal trest v rámci trestnej sadzby 10 až 20 rokov, teda po zvýšení hornej sadzby o jednu tretinu, ale bez zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby, čím nezohľadnil ani priznané priťažujúce okolnosti. Okresný súd na základe uvedeného uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, a to v súlade so zákonom v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom pochybením okresného súdu nedošlo ku zmene postavenia obvineného ani k nezákonne uloženému trestu odňatia slobody s poukázaním na ustanovenie § 371 ods. 5 Tr. por.

S poukázaním na vyššie uvedené nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Čo sa týka námietok obvineného ohľadne ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por., tak s uvedenými námietkami sa dovolací súd nestotožňuje a pokladá ich za nedôvodné, nakoľko okresný aj krajský súd vo svojich rozsudkoch dostatočne jasne a vecne odôvodnili svoje rozhodnutia, ktoré považuje dovolací súd za správne a v podrobnostiach na nich odkazuje, pričom pochybenia okresného súdu nezmenili postavenie obvineného, preto nemal dovolací súd potrebu nijako meniť alebo zrušiť napadnuté rozhodnutia.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného B. W. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.